

הָיָה הָיָה אִישׁ אֶחָד בְּשֵׁם חוּנִי.

פַּעַם אַחַת הִלֵּךְ חוּנִי בַדֶּרֶךְ וְרָאָה אִישׁ אֶחָד נוֹטֵעַ

עֵץ חֲרוֹב. שָׁאַל אוֹתוֹ חוּנִי: "מָה אַתָּה עוֹשֶׂה?"

עָנָה הָאִישׁ: "נוֹטֵעַ עֵץ חֲרוֹב."

אָמַר חוּנִי: "אֵת זֶה אָנִי רוֹאֶה. בְּתוֹךְ כַּמָּה שָׁנִים

עֵץ הַחֲרוֹב מִתְחִיל לְהוֹצִיא פְּרוֹת?"

חָשַׁב הָאִישׁ וְאָמַר: "לְפַעֲמִים יְכוּלוֹת לַעֲבֹר אֶפְלוֹ

שְׁבָעִים שָׁנָה עַד שֶׁהוּא מוֹצִיא פְּרוֹת."

"אֵז חֶבֶל לְךָ עַל הַמֶּאֱמָץ, " אָמַר חוּנִי. "אִם מִמִּילָא
לֹא תִזְכֶּה לְטַעַם מִהַפְּרוֹת – בְּשִׁבִיל מָה אַתָּה
מִתְאַמֵּץ?"

הָאִישׁ עֲנָה: "אֲנִי, כְּשֶׁנּוֹלְדָתִי, נִהְיִיתִי מֵעֲצֵי
הַחֲרוּבִים שֶׁשָּׁתְּלוּ סָבִי וְאָבִי-סָבִי, וְגַם אֲנִי מִשְׁאִיר
לְדוֹרוֹת הַבָּאִים עֲצֵי חֲרוּבִים. כָּל אֶחָד מִשְׁאִיר
אַחֲרָיו מִשֵּׁהוּ לְדוֹרוֹת הַבָּאִים."

חֲשַׁב חוֹנֵי עוֹד קִצָּת עַל הַדְּבָרִים, כִּי חוֹנֵי אֱהָב
לְחֲשַׁב. הַתִּישָׁב לְצַד סֵלַע גְּדוֹל וְהַתְּנַמְנָם
לוֹ. הַתְּרַדְמָה הֵיטָה כְּבִדָּה מְאוֹד, כְּבִדָּה וְאַרְכָּה.

כְּעֵבֶר שְׁבַעִים שָׁנָה קָם חוֹנֵי מִתְּרַדְמָתוֹ, נֵעַר אֶת
בְּגָדָיו וְרָצָה לְהַמְשִׁיךְ בַּדֶּרֶךְ. הוּא רָאָה מוֹלוֹ אִישׁ
אֶחָד, וּפְנִיּוֹ דֵּי מְפָרוֹת לוֹ, מְלַקֵּט חֲרוֹבִים מִהָעֵץ.

שאל חוּנִי, "אֵיךְ זֶה שְׂמֻקָּדָם נְטַעְתָּ אֶת הָעֵץ,
וּכְבֵּר אֶתְּהָ מְלַקֵּט אֶת הַחֲרוּבִים?"

חֵיךְ הָאִישׁ: "אֲנִי חוֹשֵׁב שְׂאֲתָה קָצַת מִתְּבִלְבֵּל.
עֵץ חֲרוּבִים אֵינוֹ צוֹמֵחַ מֵהַיּוֹם לְהַיּוֹם. לֹא אֲנִי
נְטַעְתִּי אֶת הָעֵץ הַזֶּה."
שָׂאֵל חוֹנִי: "אֶז מִי נָטַע אֶת הָעֵץ?"

"סבא שלי, זכרונו לברכה, נטע את החרוב הזה
ואת כל העצים מסביב" – הנשיב האיש – "אני
מלקט עכשו את הפרות מהעץ שהוא נטע
בשבילנו. עוד מעט אלה לנטע עצי חרובים
בשביל הדורות הבאים. רוצה להצטרף?"

חייך חוני לעצמו: "נו, כנראה הייתי מאוד עייף.
ישנתי שבועים שנה ברציפות רק כדי להבין שכל
אחד צריך לדאג גם לדורות הבאים."